

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **I. S.**
státní příslušník U.
bytem Š., K.
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
se sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2018, č. j. X, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

takto:

- I. **Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2018, č. j. X, se zamítá.**
- II. **Žalobci se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto usnesení České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: X.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 1. 3. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 3. 2015, č. j. X. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání pro nesplnění podmínky uvedené v § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobcovu povolení k zaměstnání totiž znělo na společnost Š. T. s. r. o., avšak v řízení vyšlo najevo, že je zaměstnán u D. Z..
2. Spolu s žalobou žalobce navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. X, má žalobce má právo účastnit se soudního řízení správního osobně, a to i v případě, že je zastoupen advokátem; v opačném případě by mohl být zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. V případě nepřiznání

odkladného účinku by žalobce musel vycestovat z České republiky a nemohl by tedy plně realizovat svá procesní práva v tomto soudním řízení. Nucené vycestování by pro žalobce také představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v České republice legálně žije už od roku 2006 se svou manželkou, již by musel opustit, stejně jako svou práci, která představuje zdroj jeho příjmů, své přátele a známé a celý svůj současný život. Na U. již žalobce žádné zázemí vybudované nemá. V neposlední řadě by také žalobce musel vynaložit náklady na vycestování, potažmo na následné přicestování po zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž proplacení těchto nákladů by musel vymáhat po České republice, což jistě není ve veřejném zájmu. Svá tvrzení ohledně manželky žalobce doložil kopií jejího cestovního pasu, kopií oddacího listu ze dne 16. 2. 1993 a kopií potvrzení o tom, že žalobcova manželka dne 3. 7. 2017 podala žádost o pobytové oprávnění.

3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhl, aby žalobě odkladný účinek přiznán nebyl, neboť pro to nejsou splněny zákonné podmínky. Z napadeného rozhodnutí totiž přímo nevyplývá povinnost vycestovat z území České republiky, která by plynula až z případného rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto není způsobilé zapříčinit žalobcem tvrzenou újmu. Jde-li o realizaci žalobcových procesních práv v soudním řízení, poukazuje žalovaná na to, že žalobce může za účelem soudního jednání do České republiky přicestovat za využití víza.
4. Krajský soud v Praze posoudil návrh na přiznání odkladného účinku následovně.
5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].
8. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně

větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – byť by byly sebestmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

9. Soud předně konstatuje, že nesdílí názor prezentovaný žalovanou, podle něhož může ke vzniku újmy dojít až v souvislosti se správním vyhoštěním a neudělení povolení k přechodnému pobytu proto nelze považovat za relevantní újmu. Zdejší soud se naopak ve své ustálené praxi přiklání k tomu, že nepoměrně větší újma ve smyslu § 73 odst. 3 s. ř. s. žalobci nemusí vzniknout až v souvislosti se správním vyhoštěním a jeho případnou nucenou realizací. Pokud by totiž soud souhlasil s opačným výkladem, fakticky by schvaloval následný protizákonný pobyt žalobce na území České republiky, neboť by jinými slovy konstatoval, že v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ještě není nutné bezprostředně opustit území České republiky. Proto platí, že po cizinci nelze spravedlivě požadovat, aby na území pobýval nelegálně a následně se domáhal odkladného účinku teprve v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním a zákazem pobytu (bylo by od soudu ostatně překvapivé, pokud by účastníky řízení pobízel k nezákonnému jednání).
10. Jde-li o právo na osobní účast na soudním řízení, odkazuje soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. X, v němž byl vysloven závěr, že návrhu na přiznání odkladného účinku v pobytových věcech nelze vyhovět, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení, být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují. V této souvislosti je třeba poznamenat, že pro samotnou účast u ústního jednání soudu či pro osobní setkání s právním zástupcem je možné nově (od 11. 6. 2017) u držitelů biometrických pasů U. využít bezvízového styku se státy Evropské unie, popř. si požádat o krátkodobé vízum, přičemž pokud žalobce požádá o nařízení jednání v pro něj dostupném termínu (zejména s dostatečným časovým odstupem pro vyřízení odpovídajícího víza, popř. alespoň např. turistického víza), soud mu zpravidla vyhoví. S právním zástupcem se lze po vzájemné domluvě setkat osobně i v zahraničí, popř. využít moderních prostředků komunikace, které v dnešní době umožňují bez zvýšených finančních nároků komunikaci na úrovni téměř srovnatelné s osobním setkáním.
11. Vedle práva na osobní účast na soudním řízení tedy žalobce musí tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu jiné intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na samotné vycestování utrpěl, má-li být jeho návrh úspěšný. Taková újma může mít povahu zásahu do rodinného života žalobce (nutnost dlouhodobého odloučení od blízkých příbuzných) či etablovaného soukromého života (plně integrovaný cizinec žijící legálně na území ČR v řádu desítek let, který již v zemi původu postrádá jakékoliv zázemí), může mít povahu zásadních zdravotních důvodů (významné zdravotní obtíže bránící odjezdu či neléčitelné v zemi původu s rizikem progresu) nebo výjimečných ekonomických důvodů (ztráta významných ekonomických hodnot v důsledku odjezdu spojená s existenčními obtížemi v zemi původu, těžký nedostatek prostředků pro návrat v případě úspěchu žaloby). Takové (či

srovnatelné) okolnosti však musí žalobce nejen zcela konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit.

12. Žalobce tvrdí, že by nepřiznání odkladného účinku představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života na území České republiky. Jediné žalobcovo konkrétní tvrzení se přitom vztahuje k jeho manželce, která je rovněž občankou U. a podle předloženého potvrzení nyní běží řízení o její žádosti o pobytové povolení. Soud však nesdílí obavu žalobce, že by v případě nepřiznání odkladného účinku nezbytně musel svou ženu opustit. Žalobce i jeho manželka jsou oba státními příslušníky U., mohou tedy svůj rodinný život realizovat v zemi, jejímiž státními občany oba jsou. Pokud se manželé přesto dobrovolně rozhodnou žít každý v jiné zemi (např. pakliže bude pobytová žádost žalobcovy manželky v České republice vyřízena kladně), jedná se o jejich volbu, nikoli o nepřiměřený zásah do rodinného života způsobený Českou republikou. Nad rámec již řečeného lze doplnit, že Česká republika a U. nejsou geograficky příliš vzdáleny (žalobce nadto pochází ze Z. oblasti), náklady na cestování při případných návštěvách nejsou velké a jak již bylo zmíněno, žalobce může za splnění zákonných podmínek využít bezvízového styku se státy Evropské unie. Pokud žalobce poukazuje na svůj dlouhý pobyt v České republice a z toho plynoucí integraci v rámci zdejší společnosti, pak tuto skutečnost nijak nedokládá. Napadené rozhodnutí potvrzuje toliko délku pobytu (žalovaný zde uvádí, že žalobce na území České republiky nepřetržitě pobývá od roku 2006); ta však sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě být nemůže, neboť neznamená, že by žalobce současně neměl zázemí na domovské U. a že by byl na území České republiky plně integrován (například znal jazyk, vlastnil tu nemovitost, měl tu rozsáhlé přátelské vazby, měl tu stabilní zaměstnání či jiný zdroj příjmů, atd.).
13. Jde-li o poznámku žalobce, že náklady spojené s vycestováním na U. bude vymáhat po České republice, čemuž lze ve veřejném zájmu přiznáním odkladného účinku předejít, musí soud konstatovat, že to nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku. Při úvaze o přiznání odkladného účinku bere soud zřetel pouze na splnění zákonných podmínek obsažených v § 73 odst. 1 s. ř. s. Z citovaného ustanovení také vyplývá, že kritérium veřejného zájmu se uplatní jiným způsobem, než se žalobce domnívá: soud zkoumá, zda přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, což z logiky věci zpravidla tvrdí a prokazuje žalovaný; nikoli že přiznání odkladního účinku žaloby bude v budoucnu veřejnému zájmu ku prospěchu. Nadto soud nemá za to, že by veřejný zájem ve smyslu, jak tvrdí žalobce, byl dán. Ten je nesporně v obecné rovině na tom, aby správní orgány, potažmo soudy postupovaly v souladu s právními předpisy, nikoli však na tom, aby jejich rozhodování – např. přiznání odkladného účinku v právě posuzované věci – bylo vedeno nikoli zákonností, nýbrž (také) snahou, aby nenarůstaly náklady, které mohou být v budoucnu po České republice vymáhány.
14. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že není splněna první podmínka plynoucí z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto se již nezabýval zkoumáním podmínek zbývajících a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl.
15. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že usnesení o odkladném účinku žaloby s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu v posuzovaných skutkových okolnostech lze o návrhu na

přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

16. Ve vztahu k výroku II. je třeba uvést, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů v § 4 odst. 1 písm. h) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Proto soud žalobci zároveň vyměřil i soudní poplatek 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná.

Praha 22. března 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu